

Soud první stolice povolil exekuci k zajištění výživného. Rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto vymáhající věřitel ani netvrdil, tím méně osvědčil, že k vydobytí splatného výživného byla již vedena exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka nenapadá názor, z něhož vycházel rekursní soud, zamítaje návrh na povolení zajišťovací exekuce, nýbrž uplatňuje, že rekursní soud měl přihlížeti k zákonu ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, který v době, kdy bylo o rekursu rozhodováno, byl v platnosti. V tom však jí nelze přisvědčiti. Tento zákon byl vyhlášen 26. ledna 1931 a jeho účinnost počala podle § 4 zák. čís. 139/19 dnem 25. února 1931. Návrh na povolení exekuce byl podán dne 18. ledna 1931. Nemohl tedy býti opřen o zákon, který ještě nebyl v platnosti. Rekursní soud přezkoumává usnesení prvního soudu podle stavu věci a práva v době, kdy první soud rozhodoval. Poněvadž řečený zákon nenabyl ještě účinnosti, nemohl rekursní soud k němu přihlížeti, třebaže v čase jeho rozhodnutí zákon ten již platil.

Čís. 10924.

Předpis § 391 ex. ř. nestanoví, že se určení doby, na niž se povoluje prozatímní opatření, má státi určením kalendářního dne. Právoplatné ukončení sporu jest událostí, jíž ona doba jest určité vymezena.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, R I 607/31.)

Soud první stolice povolil prozatímní opatření až do právoplatného ukončení sporu. Rekursní soud vyhověl rekursu odpůrce potud, že prozatímní opatření povolil nejdéle na dobu do 31. prosince 1931.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Připojiv dodatek, v němž lhůta, na kterou se prozatímní opatření povoluje, stanovena nejdéle do 31. prosince 1931, vyhověl v pravdě rekursní soud částečně rekursu do usnesení prvního soudu, uznáv výslovně v důvodech za správnou výtku, že ona doba nebyla řádně určena (§ 391 ex. ř.). Z toho jest patrné, že rekursní soud, třebaže to ve výroku nevyslovil, změnil usnesení prvního soudu v bodě, kde lhůta ta byla stanovena až do právoplatného skončení sporu o vydání vkladní knížky. Jest proto navrhovatelka oprávněna k dovolacímu rekursu, který jest odůvodněn. § 391 ex. ř. ustanovuje jen, že usnesení, kterým se povoluje prozatímní opatření, má určití dobu, na kterou se toto opatření

činí, aniž předpisuje, že se tak má státi určením kalendářního dne. Právoplatné ukončení sporu jest událostí, již ona doba jest určité vymezena, jak též uznává odpověď ministerstva spravedlnosti k § 375 ex. ř. Proto bylo vyhověno dovolacímu rekursu a usneseno se, jak uvedeno.

Čís. 10925.

Není zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s., že po skončeném jednání bylo přijato na soud prohlášení matky a poručníka nemanželského dítěte, žalujícího o zjištění nemanželského otcovství, že neuznávají krevní zkoušku, a žalovanému nemanželskému otci nebyla dána možnost, by se s tímto prohlášením zabýval.

Odvolací řízení jest vadné podle § 503 čís. 2 c. ř. s., nevzal-li odvolací soud za prokázáno nic, co by otráslo věrohodností svědkyně, nemanželské matky, ač odmítla krevní zkoušku. Prohlášení zástupce chudých žalujícího nemanželského dítěte, že nesouhlasí s provedením tohoto důkazu, není tu rozhodné.

I poručníkův odpor proti provedení důkazu krevní zkouškou jest uvážiti jako kteroukoliv jinou přednesenou skutečnost a jest v rozsudku vysloviti, jaký význam mu soud přikládá pro rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, Rv I 1730/30.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo oběma nižšími soudy vyhověno.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání opřené o důvody § 503 čís. 1, 2, 3, 4 c. ř. s. není opodstatněno, pokud uplatňuje první z těchto důvodů. Z vývodů jeho jest patrné, že uplatňuje zmatečnost ve smyslu § 477 čís. 4 c. ř. s., majíc za to, že tím, že po skončeném jednání bylo přijato na soud prohlášení matky a poručníka, v němž tito uvádějí, že zkoušku krevní neuznávají, byla žalovanému odňata možnost, se procesně zabývati s tímto prohlášením. Než tím ani netvrdí, že byla žalovanému vzata možnost jednati před soudem, a není tu tedy uplatňované zmatečnosti. Nelze však dovolání odepříti úspěch, pokud uplatňuje důvod druhý v tom směru, že odvolací soud nebere za prokázáno nic, co by otráslo věrohodností svědkyně, nemanželské matky, ač právě odmítnutí krevní zkoušky jest závažné pro posouzení její věrohodnosti, a že odvolací soud měl okolnost tu hodnotiti jako důkaz ve prospěch dovolatelův. Prohlášení zástupce chudých, že nesouhlasí s provedením tohoto důkazu, nemohlo býti rozhodující, poněvadž v té příčině záleží na souhlasu žalovaného, matky dítěte a poručníka jako jeho zákonitého zástupce. Avšak odvolací soud